

ПРО РОЗШИРЕНЕ ОРГАНІЗАЦІЙНЕ ЗАСІДАННЯ ПРЕЗИДІЇ УТГІС ЩОДО ПРИСВОЄННЯ ІМЕНІ М. І. ВАВИЛОВА НАЦІОНАЛЬНОМУ ПРИРОДНОМУ ПАРКУ «ЧЕРЕМОСЬКИЙ» (від 15 грудня 2017 року)

Чивчинські гори, куди входить і територія Національного природного парку «Черемоський» (НПП «Черемоський»), є одним з найбагатших на ендеміки регіонів Українських Карпат, що свідчить про високий рівень специфічності зазначеної флори та її автохтонний характер. У різні часи цей край притягував багатьох учених, у тому числі і біологів міжнародного рівня. Першим ботаником, який провів дослідження на зазначеній території (1888 р.), був Остап Волощак (українець за походженням). У 1920–1940-х рр. у зазначеному регіоні проводили свої експедиції румунські вчені Еміліан Цопа, Михайло Гушуляк (українець за походженням), польські дослідники Тадеуш Вільчинський, Хуго Запалович, Богомил Павловський, а потім і радянські вчені. В їх числі і постать ученого зі світовим іменем Миколи Вавилова.

3 жовтня 2017 року в м. Умань делегатами X з'їзду Українського товариства генетиків і селекціонерів (УТГІС) імені М. І. Вавилова, присвяченого 50-річчю заснування УТГІС та 130-річчю від дня народження М. І. Вавилова, НПП «Черемоський» визнаний не тільки одним із цінних буковинських осередків природного генофонду, а й пам'ятником видатним вітчизняним і зарубіжним вченим, які зробили свій науковий вклад в Українських Карпатах. Слід особливо підкреслити, що світило світової ботаніки, генетики та селекції Микола Вавилов під час своєї останньої експедиції в Карпати знайшов тут природні популяції полби (*Triticum dicoccum Schrank*).

На виконання зазначеного рішення X з'їзду, 15 грудня 2017 р. відбулося розширене організаційне засідання Президії УТГІС ім. М. І. Вавилова за участю, крім членів Президії, директора Національного центру превентивної токсикології, харчової та хімічної безпеки імені академіка Л. І. Медведя МОЗ України Миколи Георгійовича Проданчука (першого заступника голови громадської організації Земляцтво буковинців у місті Києві «БУКОВИНА» (Земляцтво буковинців), що об'єднує вихідців з Чернівецької області.), професора спеціальної кафедри Національної академії СБ України, к.б.н., с.н.с. Миколи Васильовича Величка (члена громадської ради при Державному агентстві лісових ресурсів України). У ході зустрічі відпрацьовано організаційні питання щодо формату та шляхів реалізації проекту популяризації діяльності вказаних вчених згідно започаткованого науково-суспільного проекту «Пшениця, Україна, Європа і світ» та обговорено подальші кроки спільної діяльності.

Також 15 грудня 2017 р. під час звітно-виборчих зборів члени громадської організації, земляцтво буковинців у місті Києві «Буковина», враховуючи заслуги М. І. Вавилова як перед Україною, так і в цілому перед світовою спільнотою, прийняли рішення про підтримку ініціативи УТГІС щодо присвоєння імені М. І. Вавилова Національному природному парку «Черемоський» і спільної підготовки необхідних документів до державних інституцій про присвоєння НПП «Черемоський» імені М. І. Вавилова.

ПРАВИЛА ДЛЯ АВТОРІВ

Редакція приймає до друку статті членів Українського товариства генетиків і селекціонерів ім. М. І. Вавилова з різних аспектів генетики, селекції, біотехнології, медичної генетики українською, російською або англійською мовою.

Обсяг експериментальних статей зі всіма матеріалами — до 12 сторінок, оглядових — до 26 сторінок машинописного тексту, надрукованих у текстовому редакторі Word через 1,5 інтервали, шрифт № 12, Times New Roman.

До тексту статті додаються направлення голови первинної організації УТГІС ім. М. І. Вавилова, в якій працює автор (автори) та установи, де виконана робота.

Під час написання експериментальної статті потрібно дотримуватись такого плану:

- вказати індекс УДК, назву статті, ініціали та прізвища авторів, повну назву установи (установ), поштову адресу установи (установ). У разі декількох авторів статті біля їхніх прізвищ та установ, у яких вони працюють, вказується один і той самий верхній цифровий індекс;
- викласти короткий зміст публікації (резюме), вказати ключові слова. Резюме має бути структурованим («Мета», «Методи», «Результати», «Висновки») з ідентичним текстом двома мовами — українською та англійською (1500–2000 знаків з пробілами і знаками пунктуації, включаючи назву статті, ініціали та прізвища усіх авторів, а також ключові слова — не більше п'яти). Резюме мовою статті подається на початку, англійською та українською (у разі написання статті російською мовою) — після переліку літератури;
- вступ, в якому слід стисло подати стан проблеми і обґрунтування роботи;
- у розділі «Матеріали і методи» слід подати відомості про методи дослідження в розрізі, достатньому для їх відтворення;
- розділ «Результати та обговорення» має бути коротким, підсумкова частина статті повинна бути в кінці розділу;
- висновки повинні бути короткими;
- перелік літератури складається в порядку цитування і друкується на окремому аркуші. У тексті слід посилатися на відповідний номер джерела літератури у квадратних дужках. Бібліографічні посилання оформлюють за ДСТУ 8302:2015 та відповідно до наказу МОН № 40 від 12.01.2017 р. Зразки оформлення посилань різного типу можна знайти <http://utgis.org.ua/ua/rules-ua>. Після переліку літератури мовою оригіналу потрібно подати його англійською мовою (References) із зазначенням прізвищ авторів та назви публікації за англійським варіантом резюме або відповідно до змісту вихідного видання. У випадку відсутності англійських бібліографічних даних, прізвища авторів та назву видання подавати транслітерованими в романський алфавіт (латиницею) за Стандартом Бібліотеки Конгресу США, а назву роботи подавати в перекладі англійською. Для транслітерації можна скористатися Інтернет-сервісом за посиланням <http://translit.kh.ua/#ala> (в полі «Стандарт» має бути вибрано «ALA-LC»). Для публікацій, що мають цифровий ідентифікатор DOI, потрібно його вказати в кінці посилання.

Рисунки та таблиці подають у тексті після першого згадування. Усі позначення мають відповідати чинним стандартам. Розміри ілюстрації не повинні перевищувати по ширині 171 мм (дві колонки) або 82 мм (одна колонка) і по висоті, з врахуванням тексту підпису, 217 мм. Легенди діаграм слід виносити у підпис до рисунку.

Рукопис статті надсилається на компакт-диску/дискеті або електронною поштою (kunakh@imbg.org.ua) та на паперових носіях у двох примірниках. Ілюстрації додатково подають в електронному вигляді в одному із стандартних форматів (.tif, .jpg, або .gif) з роздільною здатністю 200–400 dpi.

Статтю підписують усі автори, вказуючи домашню адресу, номер домашнього та службового телефону, повну назву установи, її місцезнаходження.

Матеріали, надіслані без дотримання зазначених вимог, редакція не розглядатиме.

Зразок резюме

ГЕНЕТИЧНА МІНЛИВІСТЬ РОСЛИН-РЕГЕНЕРАНТІВ *U. VICTORIS*

О. М. БУБЛИК, І. О. АНДРЕЄВ,
К. В. СПІРІДОНОВА, В. А. КУНАХ

Інститут молекулярної біології і генетики
НАН України
Україна, 03143, м. Київ,
вул. Акад. Заболотного, 150
e-mail: kunakh@imbg.org.ua

Мета. З метою перевірки можливості використання розроблених раніше методів мікроклонального розмноження для збереження рідкісної лікарської рослини *Ungernia victoris* було оцінено генетичну стабільність рослин-регенерантів цього виду. **Методи.** Досліджували рослини двох типів — отримані шляхом прямої регенерації із сегментів лусок цибулин і шляхом непрямої регенерації із тривалокультивованих калюсів. Було застосовано RAPD-аналіз. **Результати.** Середнє значення відстаней Жакарда між регенерантами, отриманими із експлантів, і материнськими рослинами становило 0,5 %, між регенерантами, отриманими із калюсу, і материнською клітинною лінією — 4,2 %. Середні відстані між регенерантами, що походили із експлантів і з калюсу становили 0,7 % і 2,5 % відповідно. **Висновки.** Отримані дані дозволяють припустити, що умови культури *in vitro*, застосовані в цій роботі, забезпечують відносно високу генетичну стабільність виду за прямої регенерації *in vitro* і регенерації з тривалокультивованих калюсів.

Ключові слова: культура тканин рослин, мікроклональне розмноження, регенерація рослин, соматоклональна мінливість, RAPD-аналіз.